

שבת פרשת חקת, ג' תמוז, תשע"ו 9.7.2016, גיליון מס' 4

ראיתי את הקיץ \ אהוד מנור

ראיתי את הקיץ ניצב על רגליו / בעיניים פקוחות. / אש ירוקה יקדה בעיניו / והציתה את כל השדות. //

ראיתי את הקיץ בא מן המזרח. / שמעתי את הקיץ, / שמעתי את הים שוטף ונאנח. //

ראיתי את הקיץ נופל על ברכיו / בשדות צהובים. / שמש תמוז צרבה לחייו / ונשקה לשפתי ענבים. //

ראיתי את הקיץ, / ראיתי את האופק שב ומאדים. / שמעתי את הקיץ, / שמעתי את הרוח שר בעננים. //

ראיתי את הקיץ שוכב על גבו / בצדי הדרכים. / צמת כבישים רתח בלבו / ובשל את הנוף על אדים. //

ראיתי את הקיץ, / ראיתי את עצי המחט בוערים. / שמעתי את הקיץ / שמעתי את ימי הגשם דוהרים //

שלום קהילה יקרה,
הגיליון שלפניכם יוצא לאור בפתחו של החופש הגדול.
החופש, אליו אנו וילדינו כמהים, טומן בחובו שחרור גדול, אך גם יציאה מבלבלת מהשגרה. **הרב ורדי** מתייחס בדבריו לתקופה מעניינת זו.
במדור "בחורה מן היישוב" משתעשעת **פזית אפשטיין** בהגיגי קיץ.
גם **ציונה טבול**, במדור הסביבתי החדש "נאה מקיים" מתייחסת לקיץ ומציעה לגלות מחדש את החדווה שביצירה הפשוטה.
במדור "בית אבי" משתף אותנו **נתנאל הרשקופ** בקורותיו המרתקים של אביו **אליעזר הרשקופ ז"ל**.
חיים רואש ריכז עבורנו את מפעלי החסד והצדקה הפועלים בתוכנו, במדור "עט רצון", ואכן יש לנו במה להיות גאים.
במדור "חוק הדתיים השלובים" מביאה לנו ועדת קהילה היכרות קלילה עם **משפחת ווברמן ומשפחת ברקאי**.
וכמו תמיד, מדורנו הקבועים, העוסקים בנושאים שונים ומגוונים.

אנו שמחים מאוד לשמוע הערות והארות וברצוננו לשתף ציבור רחב יותר במלאכת הכתיבה. אנו מזמינים את מי שמעוניין לכתוב על נושא זה או אחר לפנות אלינו דרך הפורום או בכתובת המייל:

yarchon@r-tzurim.co.il

קריאה מהנה וחופש נעים!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונוף, רחלי אבלמן, גלית לוי, צחי כהן, יעקב דרורי-רנבאום (עריכת לשון) ו**נעמה דיטור**

קהילה יקרה,

הנהלת האגודה

ברצוננו לומר תודה גדולה והערכה עצומה לחברי ההנהלה היוצאת שסיימו את תפקידם בהנהלה לפני כחודש: **גילי קרמר, יהודה פרלמוטר ואמיר ושדי**. בחודש זה קיימנו מספר ישיבות בכדי להתעדכן בנושאים שעמדו ושעומדים לפתחת ההנהלה. תהליך הכניסה והחפיפה על כל מרכיביו אורך מעט זמן אך אנו מקווים שנשלים זאת בהקדם.

חברי ההנהלה הם: **דני סוסנוביץ, אוהד שוימר, שמרית כהן, אביבית אהרונוף, חיים רואש, אלן גרין ויואל גוטליב**. נציגי ההנהלה המצומצמת במהלך השנה הקרובה הם: **דני סוסנוביץ (יו"ר קבוע), אוהד שוימר, חיים רואש ושמרית כהן**, ובעוד שנה תהיה רוטציה בין חברי ההנהלה.

אנו מקווים ומתפללים שנעשה את שליחותנו כראוי.

ועדת תרבות - קול קורא...

מזה כשנתיים אין ועדת תרבות ביישוב. היו קריאות חוזרות ונשנות אך טרם נמצא מי שייקח את האחריות ויקים את הועדה מחדש. בשנתיים אלו רחלי, רכזת הקהילה בדימוס, פנתה בכל פעם למתנדבים שסייעו לה בהרמת אירוע כזה או אחר. החוסר בוועדה מורגש מאוד ביישוב בייחוד לאור ריבוי המופעים אותם אנו מעוניינים לקיים, גיוון האוכלוסייה ביישוב והרצון לחוות חוויות ולהנות יחד כקהילה אחת.

אנו עומדים בפתחו של הקיץ ובכל שנה נהגנו לחגוג ברוב עם (וילדים) את אירוע פתיחת הקיץ (עדיין לא מאוחר...) כמו גם את סופו. בואו להניף את הדגל, צעד קטן להובלת הוועדה, צעד גדול לתרבות כולה... המעוניינים מוזמנים לפנות בהקדם **לאוהד שוימר**.

ספרייה

ומתרבות לתרבות... עם הספר נותר כמעט ללא ספר מזה זמן רב... מדי. לאחרונה, משפחת **שוימר** ומשפחת **שינדלר** הרימו את הכפפה לפתיחת הספרייה לטובת הציבור, ועל כך נתונה להן תודתנו בשם כל הקהילה. עם זאת, מעבר לפתיחת הספרייה ברצוננו להשיב ימיה כקדם, להרחיב את מדפיה ולהמשיך בפעילויות הרבות שהיו בה מדי שבוע בשבוע. לשם כך אנו מחפשים עובד או עובדת מבין שורותינו, וזאת בהקדם האפשרי. המעוניינים מתבקשים לפנות **לאלקנה**, מזכיר היישוב.

רכז/ת קהילה

אנחנו עדיין מחפשים רכז/ת קהילה ליישוב. ישנה מצדנו העדפה לכך שרכז/ת הקהילה /תהיה משורות היישוב. מי שחושב/ת שזה מתאים לו/ה, או שיש לו/ה המלצה על מועמד/ת מתאים/ה גם מחוץ ליישוב מתבקש/ת לפנות **לאביבית, לשי או ליואל** ומוזמן/ת לשאול ולחקור בפרטי התפקיד. קורות חיים נא לשלוח **לאלקנה**.

אופניים - תזכורת!

זוגות אופניים רבים חוסמים עדיין/שוב את המדרכות ואת יכולת האנשים לעבור בהם. אנו מבקשים מכל מי שאופני בני ביתו נמצאים ברחובות להכניסם לחצר, או, לפחות, לדאוג לרכוס בצד המדרכה באופן שיאפשר מעבר רחב ורציף לאנשים, לעגלות ולכיסאות גלגלים.

שבת שלום ובשורות טובות,

ההנהלה

הרב מרדכי ורדי

שמיירה. במובן מסוים כל חופשה היא כמו יציאה לדרך גם אם נשארים בבית. עצם השחרור מהמסגרות יוצר מצבי סיכון נפשיים. בין מסגרת לימודית או מסגרת של עבודה. לכן בזמן החופשה כשצריך להמציא סדר חדש, הרבה עוגנים משתחררים והדוגית שטה על הזרמים אל הים הפתוח. לכן צריכים להתפלל שנעבור את החופשה בשלום, חיים, בריאים ושלמים בגוף, בנפש ובממון. מעבר לתפילות יש להפעיל את כל החיישנים. להיות עם היד על הדופק וליצור עוגנים ויתדות ניידים, במקום עוגני השגרה הקבועים והבלתי רלוונטיים. חופשה מוצלחת פותחת את התודעה לרעיונות חדשים ולזיהוי של קלקולים ודרכי פתרון. כלי הדעת ומערכות היחסים והחיבורים אל העולם מקבלים הזדמנות חדשה. רגילים לומר 'שימו עין על הילדים בזמן החופשה' ואני אומר נשים עין על עצמנו.

חופשה היא זמן של פירוק המסגרות. מתעורר הרצון לצאת מהבית, להחליף את המזרן הנוח בשק שינה או במזרן מתנפח, ובמקום מזגן להמתין לבריזה שתלטף את הכנרת. גם כאשר החופשה היא מאמץ אדיר יש בה רכיב של הרפיה ביחס לעומס השגרתי. החופשה נותנת הזדמנות להתחיל מחדש, ובהזדמנות הגדול הוא לא רק בחופשה עצמה אלא במה שנפתח אחריה. גם החופשה עצמה היא הזדמנות לעשות דברים במתח שבין החלומות והאפשרויות. זה זמן איכות עם הילדים, עם הזוגיות ולכל אחד עם עצמו.

אבל לחופשה יש גם רכיב של סיכון. הראייה קוק נותן לתפילות הדרך משמעות נפשית מעבר לסכנת הדרכים הפיזית, כי היוצא לדרך לוקח צידה אבל איננו לוקח אתו את הפיגומים ועמודי התמך המוסריים של הסביבה החברתית. במוסכמות החברה ובכללי האתיקה הבלתי כתובים של הקהילה יש תכונה של כוח משמר ומגן על האדם מפני אחרים וגם מפני עצמו. לכן היוצא לדרך צריך להתפלל על

"בלע המות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ"

כי ה' דבר" (ישעיה כה, ח)

אבישג וישי שכטר,

קהילת ראש צורים אבלה אתכם על הירצחו של

הרב מיכאל מרק הי"ד (דוד של אבישג)

אנו מתפללים אתכם לרפואה שלמה ומהירה של חווה והילדים.

אין מילים בפינו לנחם על כאב הלב הגדול,

אנו מקווים ומתפללים שהקב"ה ישמע תפילותינו לישועת עם ישראל במהרה.

בית ראש צורים

לזכרו הטוב של אבי מורי אליעזר יחיאל שמואל הרשקופ, איש טוב וישר, איש ירושלים.

אבא, אליעזר יחיאל שמואל הרשקופ, הריני כפרת משכבו, נולד ב-1940 בהר הצופים למשפחה חסידית החיה ברובע היהודי בירושלים. סבא מרדכי אהרון, אבא של אבא, במקור מחסידי אפטא (אך התעקש שהוא חסיד של הקב"ה ומשה רבינו), עלה מפולין לארץ כילד יחד עם הוריו ואחיו. לפני כמה שנים, התרגש אחי למצוא מצבה הרשקופית בבית הקברות בוורשה, כך שיש בידינו תמונה המאשרת את עברה המפואר של משפחתנו בגולה הדוויה. הצד של סבתא, אמא של אבא-גיטל לאה למשפחת שטרן (מחלוקת מרה נטושה בין הדודות שלי – האם גיטל לאה או לאה גיטל), שכן בארץ לפחות שישה דורות. אבא כמעט לא דיבר על חוויותיו כילד ולחלק משמעותי מהדברים שאכתוב כאן התוודעתי רק בימי השבעה. אבא לא ידע ללכת. עד גיל מאוד מתקדם, משהו כמו שלוש-ארבע. סבתא גיטל לאה הייתה מרבה לרדת לכותל ולהתפלל על אבא, ופעם אחת צעקה כל כך סבתא בתפילתה וגעתה בבכי, עד שניגשה אליה אישה מבוגרת ולא מוכרת, ואמרה לה- 'גיטל'ה, למה את בוכה?', סבתא שפכה בפניה את מר ליבה, והאשה אמרה לה: 'עם כזאת תפילה קורעת שערי שמים, בטח לא השיבו פנייך ריקם. לכי תראי מה נשמע בבית'. כשהגיעה סבתא הביתה, ראתה את אבא מטפס על עץ. 'ומאז, לא היה אפשר לתפוס אותו!' באמת, אבא גדל להיות ילד, נער ומבוגר מלא בכוחות – שובב גדול, שהפך לחייל אמיץ ולעובד מסור שמשקיע כוחותיו במעגלים רבים ושונים של עבודה כדי לפרנס את משפחתו.

השובבות שלו, הכוחות שלו, העקרונות שלו

'למרות העוני', ציין בפני דוד יחזקאל, 'הייתה תמיד שמחה במשפחה, הרבה צחוק ושירה'. אבל דוד יחזקאל, הקשיתי, 'איך זה שאבא דווקא

הזכיר לא מעט את קשיחותו של סבא, ואת המורכבות של תקופת הילדות שלו?!

'טוב, אבא שלך היה... איך נאמר... שובב גדול... היה לו guts' (דוד יחזקאל גר בניו יורק, צייר קירות באמעריקה וחרדי שלמד בבצלאל, והוא נושא לפרק בפני עצמו בחיי משפחתנו הצבעונית כי חרדים זה לא רק שחור ולבן...). 'אם אבא שלנו היה אומר לנו לעשות משהו, היינו עושים אותו, או לפחות... מתנהגים כאילו אנחנו עושים אותו, ומעגלים פינה פה ושם... אבל לאבא שלך אף אחד לא היה אומר מה לעשות!'

השילוב של השובבות והכוחות הגדולים עם העקרונות, סיבכו את אבא פעמים רבות. בחיידר הוא היה מרבה לקבל עונשים מהמלמדים ותמיד דאג להחזיר בדרכו (דוד יחזקאל סיפר למשל, איך שפעם נעל את המלמד בכיתה). מעשי השובבות של אבא הדאיגו את סבא, אך כשהגיע לחיידר תמיד הרגיעו אותו המלמדים ואמרו: 'הוא שובב גדול. אבל הוא יהיה תלמיד חכם גדול'. אכן, כוחותיו של אבא עמדו לו באותה תקופה גם בעולם הלימוד ובהיותו ילד הקפיצו אותו שתי כיתות, וביקשו ממנו לעזור לתלמידים אחרים שהתקשו בלמידה (כשהייתי מסתובב אתו בירושלים, מדי פעם ראינו איזה 'מלמד' או רב בכולל שאבא היה עוזר לו בזמנו להבין את הגמרא). אבל נבואתם של המלמדים על עתידו כתלמיד חכם לא התגשמה. ואם נחזור לדוד יחזקאל: 'אבא שלך היה עילוי, אבל הלימוד לא ממש עניין אותו'. אז מה כן עניין את אבא?

פרנסה. או בעצם לא לרעוב.

הסיפורים על העוני במשפחה סימרו שערותיי. עוני ממש. הדודות סיפרו כיצד נשלחו כילדים לחפש אוכל, ומי שמצא הכי הרבה, היה מקבל איזה ציوفر. כשקיבלו ביצים הביתה, היו מוכרים כמה מהן ואת הנשאר היו מוהלים במים, כדי שיהיה מספיק לכולם. היה בגד אחד לכל ילד. כשכבסו

את הבגדים ותלו אותם לייבוש, כל הילדים ישבו על מזרן עטופים בשמיכות צבאיות, עד שתתייבש הכביסה. פעם גנבו לדוד יחזקאל את המכנסיים מהחבל. תירוץ מיוחד לשאלה – למה לא הגעת אתמול לחיידר... במובנים רבים חוויית העוני, מתפרשת בעיניי היום כחווייה מכוננת עבור אבא שעשה הכל כדי שעתיד משפחתו יהיה שונה, ושכסף ודאגה כלכלית ליוו אותו כל ימי חייו. סיפור המאפיין כיצד אבא ולחם - אבא ופרנסה, הם מונחים השלובים זה בזה, שמעתי מדודה רבקה בשבעה: 1948, ערב לפני נפילת הרובע היהודי, מגיע הדוד ממאה שערים ומעלה את כל המשפחה על הטנדר (דודה אסתר או רבקה, אני לא זוכר, נעלמת, מוצאים אותה בידיה של ערבייה המטפלת בה. סיפור בפני עצמו...). במאה שערים המשפחה סגורה בבית, אין יוצא ואין בא, הרחובות מופצצים כל העת בידי הירדנים. רעבים. נגמר האוכל. 'אני הולך להביא לחם משרה ליבא' (הדודה שגרה בצד השני של מאה שערים - בתי אונגרין, גרה ליד מאפייה, ולהם, ככל הנראה היה מעט יותר אוכל). 'אתה לא הולך! השתגעת?! יש הפגזות בחוץ, אנשים מתים ברחובות...'. 'אני לא מפחד למות מפגז. אני מפחד למות מרעב. אני הולך'. וכך אבא (בגיל שמונה) הולך לצד השני של מאה שערים וחוזר עם הלחם (ועם החדשות - מי נהרג ומה קרה לפלוני...) הביתה.

תקציר המשך...

אבא רצה לעבוד. ועבד. בהרבה עבודות. ואז גם החליט להתגייס. להחלטתו הייתה משמעות רבה גם בשאלת הזהות - היציאה לצבא הביאה לא הרבה זמן לאחר מכן להורדת הפיאות מחד (אבא ניסה לחבוש עצמו כאילו נפצע באימון), ולהצטרפות לפלס"ר גולני של פעם וגם לפיקוד מאידך. גם בצבא עקרונותיו של אבא הובילו להתרחשויות שונות ומעניינות - עם מפקדיו (למי ששמע את הסיפור על הבגדים של המ"פ שנזרקו מחוץ לגדרות הבסיס באישון ליל) ועם חבריו (למי ששמע על כך שאבא זרק את בשר החזיר של

הקיבוצניקים לכלבים, רגע לפני חגה גדולה שארגנו). לאחר הצבא, אבא עבר לעבוד בנהיגה. כמעט על כל דבר. אמבולנס, מונית, אוטובוס, אופנוע, ולאחר מכן בעבודתו המרכזית כנהג מייבוס בתלמוד תורה 'סוכת דוד' בירושלים. לאורך כל השנים אבא עבד קשה מאוד. היו ימים בהם אבא היה עובד שלוש משמרות ביממה. מסיים בארבע בצהריים משמרת ראשונה ואז מוסיף במשמרת ערב במונית, לאחר מכן 'מקנח' במשמרת לילה באמבולנס.

הצחוק

אבא היה אדם שנון ומצחיק בצורה בלתי רגילה. כל שיחה אתו ברחוב (כל שתי דקות עוצרים) ובטלפון, דומה הייתה לעלייה למתקן חדש, מסקרן ומרהיב ב'לונה פארק'. בכל שיחה שניהלנו שנינו יכולתי לשמוע ברקע את החברים אומרים - 'חבר'ה בואו, הרשקופ מדבר עם אבא שלו!...' לנכדים, סיפר שהוא לוחם קראטה דגול ('נתי תשיג לי חליפה!') ורקדן בלט, ושכלל במקור הוא מבלגיה. כשביקר אותי בצבא טען כלפי המפקדים שלי שמכיון ששם משפחתו הוא סגל אין בעיה שיכנס לאיזור מגורי סגל. למסלול המירוץ של אחיינית שלי בתחרות בתי ספר בירושלים, הוא קפץ באמצע הריצה, כדי לרוץ מאחוריה לצעוק ולעודד...

זקנה קופצת על אבא

סיפור חייו של אבא, רגישותו הרבה, עזיבת מקום העבודה, והדאגה התמידית - 'מה יהיה?' הקפיצו עליו זקנה בשלבים מוקדמים למדי. באחד עשרה השנים האחרונות, אבא איבד כוחותיו. הוא מיעט לצאת מהבית ויחד עם תהליך מואץ של ירידה קוגניטיבית (דמנציה), וירידה פיזיולוגית ומנטלית הוא הלך ודעך. בשנה האחרונה כבר מיעט לדבר, ובסיומה הוזן במכשיר peg ולא יכל לאכול ולשתות. הוא טופל במסירות על ידי אמא המדהימה והעובד הזר היקר שלו, רמו. נפטר בשבת, איסרו חג פסח האחרון. **יהי זכרו ברוך.**

“עולם, חסד יבנה” (תהילים פ”ט, ג')

יש אומרים כי עולמנו קיים בזכות הערבות ההדדית ומעשי החסד בין איש לרעהו. יצאנו לשטח לסקור כמה מהפרויקטים שנמצאים ממש מתחת לאף.

ועדת צדקה

הידעת? בכל שנה מפריש הקיבוץ כ- 5% מרווחי ענפי הקיבוץ למטרות צדקה. ועדת צדקה מונתה על ידי הנהלת היישוב בקדנציה הקודמת ותפקידה לרכז ולטפל בפניות השונות מבית ומחוץ. חברי הועדה: **הרב ורדי, נחשון שרלו וחיים רואש**. הועדה פועלת בדיסקרטיות ושומרת על צנעת הפרט מחד, ומאידך מקפידה על שקיפות מלאה בהתנהלות הכספית מול המזכיר והנהלת היישוב. הכסף נמצא בחשבונות הקיבוץ ומועבר ליעדו רק לאחר פניה מסודרת למזכיר היישוב ובהסכמה מלאה של כל חברי הועדה. במהלך השנה חולקו כבר כ- 12,000 ₪ לפניות שונות.

גמ"ח הלוואות

מאיפה נולד הרעיון? זה בעצם גמ"ח שהוקם על שם סבתי (חיים רואש) **חסיבה בת יעל ז"ל**. הכספים (כ- 120,000 ש"ח), הגיעו ברובם מתרומות משפחתיות אך חלקם מקופות הצדקה בבית הכנסת ומתרומות נדיבות של התושבים.

גמ"ח תרופות ע"ש הניה (נושי) בת דב (אמא

של מנחם שנדור)

בגמ"ח מלאי בסיסי של תרופות שימושיות כולל משחות, טיפות ותרופות אנטיביוטיות. נועד בעיקר לשבתות וחגים ולמי שנתקע כאשר בית המרקחת סגור.

למי מיועד? חברי כל הקופות.

פעילות: כל השנה.

על פי התקנון 60% מיועדים לחלוקה לצרכי היישוב ו-40% לפניות חוץ. הכספים מאושרים על ידי הנהלת הקיבוץ, מועברים לאישור האספה ואחר כך מועברים לועדה. לפי התחזית הקופה צריכה להתמלא בסכום נכבד ואנו פתוחים ליוזמות ולפניות התושבים. **מזהה צורך? חושב להקים גמ"ח שישרת את כולם? יש לך רעיון אבל חסר לך כסף למימון ראשוני?** **פנה אל חברי הועדה. אם הרעיון טוב ושימושי אנחנו נממן אותו ונבנה תכנית שתחזיר את ההשקעה.**

למי מיועד הגמ"ח? לכל דורש. **איך מקבלים את הלוואה?** פשוט מתקשרים ומקבלים עד 3,000 ₪ לכל מטרה בעשרה תשלומים. **מתי הגמ"ח פעיל והיכן?** ללא הפסקה!!! הוא משרת את אנשי היישוב והסביבה.

עונה מומלצת: חורף.

איך משיגים אקמול בנרות או ורמוקס אם הילדה לא ישנה? מתקשרים לרננה שבות או לחיים רואש. **חשוב לזכור:** לא מספקים תרופות כמו אנטיביוטיקה ללא המלצה מרופא. והכי חשוב... לא לשכוח להחזיר. שנהיה רק בריאים.

טוב רבקה

טוב רבקה – גמילות חסדים מהמיחזור... / שי רבינוביץ

גמ"ח טוב רבקה נולד לפני כמה שנים כאשר ועדת קיימות (ז"ל?) ובית ספר ראשית הניחו ליד המרכולית מתקן למיחזור בקבוקי פיקדון במטרה לעשות דברים טובים עם הכסף שיכנס.

השילוב של מיחזור וחסד קסם לנו...

בתחילה השתמשנו בכסף שנצבר לקנות סלסלות רב פעמיות לבית המדרש עבור הקידושים בשבת (עד אז היו משתמשים בחד פעמי...). לאחר מכן הכסף נתרם לארגון פעמונים. בשלב מאוחר יותר, לפני כשנתיים בערך, התחלנו לרכוש ציוד רפואי כגון כיסאות גלגלים, קביים, הליכון, מקלות הליכה, מכשיר אינהלציה, מד לחץ דם דיגיטלי ועוד, וכן נתרם מד סטורציה בידי תושבים.

איך זה עובד בפועל?

אתם מניחים את הפחיות/ בקבוקי הזכוכית/ הפלסטיק במתקן (אגב חברת הפרסום "נאמוברג - דרורי" תרמו לגמ"ח שילוט שיגיע בע"ה בימים הקרובים). מתנדבים, בעיקר תלמידים מראשית, שמגיעים פעמיים בשבוע לעבוד במרכולית במסגרת התעסוקה, אורזים את הבקבוקים בעטיפות ניילון מיוחדות של חברת אלי"ה. כאשר נאספים כ-1,500 בקבוקים ומעלה אנחנו מתקשרים לחברה והם מגיעים לאסוף את הבקבוקים. יוצא שבערך פעם בחודשיים החברה מגיעה.

אז תכל'ס מאיפה הכסף?

בעיקר מבקבוקי הפיקדון שאתם שמים במתקן. וקצת מתרומות של עוברי אורח...

האם צריך לשלם עבור ההשאלה?

לא, השימוש הוא ללא תשלום. למעוניינים לתרום כסף או בקבוקים לפיתוח הגמ"ח אנו מודים...

האם בכלל משתמשים בגמ"ח?

כמעט בכל רגע נתון מושאל ציוד...

סיפור מעניין על הגמ"ח:

לפני כחודשיים קיבלתי הודעה - שלום, מעכשיו אני קאב"ד שלכם...

שלחתי בחזרה: ???

והוא ענה: "קצין איסוף בקבוקי דרום" אני מקיבוץ כפר עזה. שמעתי על הגמ"ח ואהבתי. אני שולח לך במידי כ- 150 בקבוקי בירה ומתחיל לאסוף בקיבוץ.

איפה הציוד נמצא ואיך שואלים?

הציוד נמצא במחסן של משפחת ששון דרוק ולמי שמעוניין לשאול צריך להתקשר לשי 052-7710663.

ומשהו אחרון...

הגמ"ח מנסה להיות קשוב לצורכי הישוב ופתוח להצעות ייעול ורעיונות ליעדים נוספים של חסד שיעשה בכסף הנכנס. מוזמנים להיות חלק ולהשמיע קול. בקיצור, שנהיה בריאים ולא נשכח למחזר.

"מחסן חיובי" ע"ש דני קלמן / פזית ורדי

דני קלמן ז"ל, חבר קיבוץ ראש צורים, נפטר ממחלה קשה בחודש כסלו התש"ע. דני היה חבלן משטרתי ומתנדב במד"א וביחידת חילוץ גוש עציון, היה יוזם פעיל ומעורב בכל מה שנדרש בקיבוץ.

קומות לעוגות, כלים לחימום האוכל, פלטות, מיחמים, כבלים, מפצלים, שעוני שבת, מחצלות, כיסאות לתינוק, מפל שוקולד, מתקנים לקורנפלקס, מתקנים לשתייה קרה, מתקן מיוחד להדלקת נרות שבת **שליאור שכטר וידין דיטור** הכינו במיוחד בשבילנו ועוד... בקיצור, מומלץ לבוא ולהתרשם מכל המבחר.

וכל המפעל היקר הזה הוא בזכותכם, תושבי ראש צורים היקרים, אלה שתורמים סכומים חד פעמיים ואלה שתורמים דרך הנהלת חשבונות.

כדי להגדיל ולהמשיך בהעצמת הפעילות, רכישת ציוד נוסף והפקת אירועי חסד גם מחוץ לקהילת היישוב, אנו זקוקים למימון ולתרומה. נשמח אם יצטרפו תושבים חדשים בתרומתם למפעל חשוב זה לזכרו של חברנו דני.

**ניתן לתרום דרך הנהלת חשבונות בסכום קבוע של 5₪ לחודש (אפשר גם סכום אחר).
ניתן לתרום תרומה חד-פעמית, כל סכום יתקבל בברכה.**

נשמח לעמוד לרשותכם.
צוות "מחסן חיובי": **מוטי כהן, אלעד לוי, אסי ברוש, תמי קלמן ופזית ורדי.**

"מחסן חיובי" הוא השם שדני נתן למחסן שהקים עבור ציוד להשאלה, שישמש כגמ"ח עבור תושבי ראש צורים. ביסוד הקמת המחסן הכוונה הייתה, בעיקר, לאסוף ציוד שיסייע בשמחות פרטיות וציבוריות ובאירועי תרבות. בפרויקט הזה ביקש דני לחזק את האווירה החיובית בקיבוץ, ולהדגיש את השמחות והאירועים המשמחים – ולכן קרא לו מחסן חיובי.

דני שהיה יצירתי ובעל ידי זהב יצר בעצמו את הדברים ואסף מכל הבא ליד, שידרג ותחזק את תכולת המחסן. הוא גם גייס והפעיל חברים שסייעו לו בהרחבה ובתחזוקה של המחסן.

בחרנו להמשיך את הפרויקט כמפעל הנצחה לדני, ש"מחסן חיובי" היה קרוב ללבו וגם משקף באופן תמציתי את תכונותיו והערכים שהאמין בהם, חסד, אהבה ועזרה לזולת שהיו נר לרגליו.

"מחסן חיובי" שלנו מכיל היום ציוד רב לאירועים והוא כולל: שולחנות עגולים וארוכים, כיסאות, מפות קטיפה בשלל צבעים: סגול, לילך, בורדו, כתום, ירוק-תפוח ושמנת, אגרטלים מסוגים שונים, פרחים, עששיות, קישוטי שולחן מיוחדים, כלי הגשה בשריים לאירועים כגון שבת בר מצווה בגדלים שונים, סכו"ם (בשרי) וקערות זכוכית בגדלים שונים למזנון, מגשי

את עצמי הולכת בראש צורים לכל מקום עם הדף של הטבלה, לתפוס אנשים בשבילים שיירשמו אצלי. היו מקרים לא מעטים בהם משפחה חדשה הגיעה לקיבוץ מיד אחרי לידה, וכאשר מישהי דפקה בדלתם והביאה להם ארוחה חמה ומושקעת הלב התחמם והנחיתה בקהילת ראש צורים הייתה רכה ומזמינה. אינני שוביניסטית, אך הנתונים מדברים בעד עצמם. רוב המבשלים הם בעצם מבשלות, אך זכור לטובה המבשל היקר **עמיקם עם-שלם ז"ל**, אשר שמח בכל ליבו לבשל. לא הייתה לו העדפה אם זו משפחה שהוא מכיר או לא מכיר, הוא התקשר שנשבץ אותו לתורנות, ורק רצוי שידע שבועיים לפני התאריך כדי שיתארגן...

בשנים האחרונות ממוצע הלידות הוא כ-40 תינוקות בשנה (פלוס מינוס), שפע מבורך ב"ה. מה נעשה ומפתח הלידות איננו בידינו. ישנם חודשים בהם אין בכלל לידות, וישנם חודשים שבהם יכולות להיות אף כ-7-8 לידות. בחודשים עמוסים אלו כמובן שיש צורך בהשתדלות יתירה מצד המבשלים. לא תמיד זה פשוט, אך השאיפה הייתה שהיולדות לא ירגישו אם יש עומס, אם לאו.

בימים אלו אני מסיימת את תפקידי, ואחרי שנים רבות כל כך, אני מפנה את מקומי **לדורית גוטליב** היקרה שבוודאי תכניס רוח צעירה למערכת. לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים, עת ללדת ועת לקבל ארוחות. להיות בצד הנותן זה קל, להיות בצד המקבל זה לעתים קשה יותר, אך כשהגלגלים מסתובבים כאן בקצב מיוחד, פעם אתה מקבל ארוחות ופעם אתה מבשל, אתה לומד לשמוח בשניהם. כמובן שבכל השנים הללו הייתי מארגנת של הבישולים, אך התודה הענקית ניתנת לכם, המבשלים והמבשלות, שבזכותכם תמיד תמיד הרשימות מתמלאות.

בהצלחה לדורית ובהוקרה לרחלי ושנוכה לבשל רק לשמחות!

כנה

פרויקט הבישולים ליולדות התחיל לפני כ-17 שנה. התבקשתי לספר כיצד הכל התחיל ואני שמחה על ההזדמנות לשתף. פעם פעם... לפני 18 שנה עוד היה חדר אוכל פעיל בראש צורים, כמובן שהיולדות היו נהנות מארוחות חמות מהמטבח שבקיבוץ, אך כשהקיבוץ הופרט נסגר חדר האוכל ואתו הנוחות והפינוק. בשלב הזה זיהינו את הקושי אחת של השנייה אחרי הלידה. מצד אחד יש את חוסר הפניות לבשל, אך מצד שני יש צורך בארוחה חמה ומזינה, בפרט כשזאת כבר לא לידה ראשונה, הבישולים עבור היולדות הם צורך ממשי ולא רק פינוק. אבל אם כבר מדברים על פינוק, לא תזיק גם מנה קטנה של פינוק ליולדת מותשת מחוסר שינה... כך הכנו אחת לשנייה ארוחות בצורה ספונטנית ועדיין לא ממוסדת ומאורגנת. כשניצן, בתנו השלישית, נולדה ההתאוששות אחרי הלידה הייתה לי באופן אישי ארוכה ומתישה יותר מלידות רגילות. כמובן שהלב התחמם כשבאו חברותיי והביאו לי ארוחות, אחרי שהתחזקתי החלטתי כהוקרה לקחת על עצמי את ארגון הארוחות הללו, וכך הדבר נמשך שנה אחר שנה. בשנים הראשונות כל יולדת קיבלה במשך חודש שלם כמעט ארוחות, אך עם גידול היישוב ועמו ריבוי הלידות הורדנו את מספר הימים לשבועיים לערך. באותן השנים הרחבנו את המעגל אף לבישולים לחולים ולא רק ליולדות. הרעיון שעמד ועוד עומד מולי הוא האפשרות לתת ארוחה למשפחה, גם אם אתה לא כל כך בקשר, או אפילו לא מכיר אותה. אם למשל, מישהי מהמשפחות הוותיקות דופקת בדלת של משפחה צעירה זה מחזק את הקהילתיות ויוצר חיבור. בשלב מסוים **מיטל רואש** נתנה כתף והצטרפה אף היא לסידור הבישולים. את מיטל החליפה **רחלי גרינוולד** עד עצם היום הזה...

לפני עידן הווטסאפ, וזה לא לפני כל כך הרבה זמן, היינו מתקשרות לכל המשפחות שהיו מעוניינות להשתתף בסבב וכך היינו משבצות. היינו מבלות שעות רבות בטלפונים על מנת למלא את הטבלה. אני זוכרת

ועדת ערבות הדדית / לביאה כהן

"אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יִעְזְרוּ וּלְאָחִיו יֵאמָר
חֵזֶק" (ישעיהו מ"א, ו').

לפני כשנה וחצי קמה ביוזמת ההנהלה ורחלי, רכזת הקהילה דאז, ועדת ערבות הדדית.

מטרת הועדה לעזור, לייעל ולתגבר בכל מקום בו נדרשת ערבות הדדית קהילתית.

הועדה לא מתיימרת "לעשות חסדים" כמי שמגיע מלמעלה, אלא לנתב את היכולות והכוחות הקהילתיים בכדי להיטיב ולעזור האחד לשני. וזו משמעותה של **הערבות ההדדית**.

הועדה לוקחת אחריות בנושאי אבל, לוויית ושבעה, מחלות ואשפוזים, ולהבדיל שמחות, לפי הצורך.

כמו-כן אנחנו משתדלים להקדיש תשומת לב לצורכי הפרט בנסיבות החיים השונות ולהוות צינור בין כספי הצדקה שבידי הרב לבין צרכים שונים שמתגלים בהקשר לפעילותנו.

במקביל ניסינו השנה להיכנס לתחום של משפחות עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים, הורים מבוגרים והתמודדויות חיים שונות. נושא זה עדיין בחיתוליו ומתגבש מול ועדות מקבילות בתחומים הרלוונטיים.

הועדה פועלת באופן דיסקרטי ופעילותה נעה בין דברים גלויים לעין הציבור לבין דברים שנעשים בצנעה וברגישות רבה.

נשמח לשמוע הארות, הערות ורעיונות למקומות וצרכים נוספים בהם נוכל לעזור ולקחת חלק. כמו כן זו הזדמנות להזכיר שבמידה ויש בידיכם מידע שיכול לסייע למישהו מחברי הקהילה בכל דרך שהיא, או לקהילה כולה, נשמח אם תיידעו אותנו.

ניתן לפנות ל**לביאה כהן** (יו"ר), **אסנת ארבל**, **אביעד קניגסברג**, **שלהבת איתם**, **רביד ושדי**, **רינת לוי** ו**חיים רואש**.

- ❖ ברכות לגולדי ויהודה ג'ייסון עם אירוסיה של יאירה לעמיאל ירחי מבני נצרים.
- ❖ מזל טוב לטל ורביד ושדי להולדת הבן נווה.
- ❖ מזל טוב לאפרת ויוסי מוריס להולדת הבן אורי, ולאודיה ואבי כהן להולדת הנכד.
- ❖ מזל טוב לנעמי ואליעזר פולק להולדת הנכדה הראשונה אוריה לאה, בת לבת-אל וחנן.
- ❖ מזל טוב לאסתר קרנץ להולדת הנכד, בן ליחזקאל ותחיה.

מה הקשר בין שרה ועקיבא יעיר, כנה ואורי שכטר, יפעת ושלומי מור, רוויה ובני לוי, רינת ועמי לוי, אבישג וישי שכטר?
שרה ועקיבא הם ההורים של כנה, יפעת, רוויה ורינת. אורי הוא דוד של ישי.

ועדת קהילה

על מנת להכיר את המשפחות החדשות (והחדשות פחות) בראש צורים קצת יותר ברצינות ביקשנו מהן לענות בקלילות על כמה שאלות, והתוצאה לפניכם.

משפחת ווברמן

היא	הוא
רעות לבית מונסונגו, בת 29. גדלה באשקלון, גננת באלון שבות.	יוני, בן 30. גדל במצפה יריחו, כבאי בכבאות והצלה גוש עציון.
	
ילדים זה שמחה ינון (5), תמר (4), ישי (2.5), הילה (5 חודשים) אני אוהב...	
כשהם ישנים	ילדים
גרנו בעבר: בקריית משה	

ב. עונה לטלפון, בקושי נושם, בדרך לגן שהסתיים לפני 5 דקות, ורק בגלל סיבולת לב ריאה בעייתית מגלה שהסכמת בשתיקה לאסוף עוד ארבעה ילדים משישה מקומות שונים.

ג. עונה לטלפון- 'מה יכול להיות מיוחד בשעה הזאת? הא, וואלה! אז זו שעת הסיום של הגנים? פשפש...

ד. עונה לטלפון ואומר במהירות האפשרית- 'אחי אני בדרך לגנים, לחץ אש פה, אני חייב לסיים, מתקשר אליך אחי'כ'. מתקשר אליו חצי שעה אחי'כ כשהכל כבר רגוע בבית.

1. אפשר לבקש מכם עזרה ב:
 - א. שיפוצים ותיקונים זה אנחנו.
 - ב. עזרה בתפעול וברכישה של מכשירים וטכנולוגיות חדשות.
 - ג. רעיון חביב על הפרשה, ועזרה בהכנת שיעור מעמיק ומרתק לקהילה.
 - ד. בישולים, אפייה ומה שביניהם, שיהיה המון בתיאבון!
2. אתה מקבל טלפון ב-15:35, מרים את המכשיר ורואה שזה השכן שמתקשר, אתה:
 - א. קם מהכסא במשרד, הולך להכין לך כוס רביעית במכונת הנספרסו ושולח לו הודעה אוטומטית שאתה עסוק ושילח SMS או שתחזור אליו.

3. מפרסמים שחסר מעביר פרשת שבוע לכיתה של בנך/ בתך :
 - א. מתארגן מהר ונוסע גם לשבת, רק שלא יבקשו...
 - ב. מכין את הממתקים ושולח למשפחה אחרת.
 - ג. אם אין ברירה אז אין ברירה...
4. אם היה לך כוח על – מה הוא היה? ולמה? סופרמן וונדרוומן כדי להצליח להספיק עוד דברים...
5. מה חלמת להיות כשתהיה גדול? מה אתה עושה עכשיו? יוני- כבאי והנה! רעות- גננת והנה!
6. מה המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ לבית)? גן הטרקטור.
7. אילו היו כותבים ספר על חייך, מה היה שמו? סיפור פשוט.
8. מה הדבר שמרגש אתכם במשפחה שלכם? איזו שאלה?! ברור שהילדים המדהימים שלנו!
9. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם : לא רוצים שתדעו שיוני עומד בזמנים ללא פשרות ורעות מאחרת באופן קבוע...

משפחת ברקאי

הוא צבי, בן 32. גדל בניו יורק ובירושלים, עובד סוציאלי, בעל קליניקה פרטית.		היא צביה לבית הרשברג, בת 29. גדלה בהר נוף ובראש צורים, עובדת בחברת מובילאיי בירושלים.
ילדים זה שמחה מיכאל (3.5), אוריה (1.5) אני אוהב... לבלות עם הילדים ולקרוא		

1. ראיתם בקבוצת הריצה הזמנה לריצת 10 ק"מ :
 - א. מצטרפים לריצה.
 - ב. נוסעים לידם ברכב, הרי צריך מבוגר אחראי שיאסוף את המותשים.
 - ג. מגחכים וחושבים, למה לא??? מה, רק 10 ק"מ??? את זה אנחנו רצים בחלום.
- ד. אהה... בעצם היום אנחנו כבר הולכים לרכוב על אופניים... (מה, לא? אין היום רכיבה? אה, אנחנו בכלל לא בקבוצת רכיבה...).

2. השכנה נכנסת ומבקשת שוקולד להכנת עוגה לשבת:
- א. שכנתי היקרה, זה לא בריא, קחי אבקת חרובים.
- ב. מתנצלים שאין, אבל לכבוד השבת הבאה נקנה מראש, שיהיה...
- ג. נותנים לה צימקאו. שתסתדר.
- ד. **אין לנו שוקולד אבל יש לנו תפוזים לעוגת תפוזים.**

3. ראיתם צואת כלבים תחת כל עץ רענן, מרוחה על מדרכות ובעיקר ממש על כניסת הבית שלכם:
- א. חושבים איזה כיף להיות חלק מקהילה חמימה וגמישה (תלוי כמה זמן עבר מהציאה ואם ירדו גשמים) שנותנת מקום למגוון רחב של טיפוסים והתנהגויות.
- ב. ישר לוחצים על ה-106 באפליקציה ושולחים הודעה לאלקנה, משיגים את המספר של דויד פרל, מדווחים על האירוע ומוסיפים שנמאס לכם כבר מהפקקים בצומת הגוש. טלפון אחרון

- להזמנת חילוץ מוסק, עד שיגיע תכתבו הודעה נועמת בפורום.
- ג. **לוקחים שקית של רמי לוי, עוטפים את הידיים ומנקים את הצואה. מקפלים פנימה את השקית... זהו, עשיתם את זה! בלי להתלכלך! אוי לא, כמעט... מגבון קטן על קצה המכנסיים ולעבודה.**
- ד. נו טוב, לא כזה נורא, סך הכל זה של הכלב שלנו...
4. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל? **צעצוע שתופס הרבה מקום.**
5. אילו הייתם בונים את בית חלומותיכם, באיזה חדר הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם? **בספרייה.**
6. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם? **המקרר.**
7. דמות אתה הייתם רוצים לעשות חברותא? למה? **עם הרב סולובייצ'יק, ספריו ומאמריו מהווים אבן יסוד בדרך בה אני ניגש וחווה את העולם.**
8. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם: **אממממממ... מרגישים שאם נענה ניפול בפח ☺**

אביבית אהרונף

”שלגונים, שלגונים, לגדולים ולקטנים

שוקולד, בננה, תות, לימון, לבריאות ובתאבון” (דתיה בן דור)

מכינים שייק פירות (קציף בעברית צחה), מכניסים לתבניות שלגונים, מכניסים להקפאה וכעבור מספר שעות... מתרעננים.

היתרונות: המצרכים תלויים בכס, ולרוב, זמינים בבית, לא דרושות תוספות מיותרות ואופן ההכנה קצר למדי.

החסרונות: צריכים להמתין עד שיקפא, ונגמר מהר מדי...

אז לבריאות ובתאבון!

נמאס לכם להכניס כל יום חבילה חדשה של קרחונים קטנים (פופאייסים בלעז) למקפיא? נמאס לכם לנקות כל יום כתמים דביקים מהרצפה? נמאס לכם שילדיכם אוכלים כל היום "צבעי מאכל טבעיים בלבד"?! אז הנה ההזדמנות ליצור שלגון, גם מרענן וגם בריא מפירות טבעיים בלבד... (ותודה **למיכל ויסמן** על המתכון אותו קיבלה בסדנת הבריאות של **כנה שכטר**...) מה עושים?

חורבת קיאפה - מבצר האלה

הכיצד יכולים עשרה חרצני זיתים שרופים שנחשפו בחורבת קיאפה לעורר סערה כה גדולה בעולם הארכיאולוגיה? התשובה די ברורה כשמבינים שבאתר זה נחשפו עקבות ממשיים מתקופתו של דוד המלך. מה סיפורה של חורבת קיאפה? מה בדיוק נחשף שם? מדוע הממצאים כה משמעותיים?

בשביל לענות על שאלות אלו נתחיל בהקדמה קצרה.

חורבת קיאפה ממוקמת בשפלת יהודה, על רכס שסוגר וחולש על עמק האלה מצפון. אתרים קרובים הם תל שכה, תל עזקה ותל ירמות. החורבה אינה גדולה, בסך הכל 23 דונם שמוקפים בחומת אבנים. שליש מהאתר הוא סלע חשוף, בעיקר בפסגתו. כשהגיעו הסוקרים הראשונים לאתר וראו שאין ממצאים מרשימים על פני השטח הם דילגו לאתר הבא. האתר משך את תשומת הלב של שני חוקרים בשנת 2007 – סער גנור ויוסף גרפינקל. הם עמדו על אופיו המוזר והמסקרן של האתר והחלו בחפירה ארכיאולוגית מסודרת. היו להם חיים יחסית קלים משום שמדובר באתר עם שכבות מועטות וכך ניתן לחפור שטח גדול יחסית בזמן קצר. הממצאים שנחשפו היכו את החופרים בתדהמה. הם חשפו עיר מבוצרת מוקפת חומה, עם רצועת בתים צמודה לחומה. כמו כן, נחשפו שני שערים מרשימים, אחד בדרום ואחד במערב. בנקודה הגבוהה של האתר נחשפו שרידי מבנה גדול. יש דמיון רב בין התכנון העירוני בחורבת קיאפה לבין אתרים אחרים ביהודה, למשל תל שבע, תל בית מירסים ותל א-נצבה. העיר התקיימה כמה עשרות שנים בלבד ונהרסה באופן פתאומי. התגלתה בה שכבת חורבן עשירה בכלי חרס מסוגים שונים. כמו כן, נחשפו באתר שלושה חדרי פולחן

כשבאחד החדרים אף נתגלו שרידים של שני דגמי מקדשים בעלי חזית מיוחדת המתאימה לנזכר בכתוב לגבי שערי מקדש שלמה! התגלית המרגשת ביותר היא כתובת בדיו על גבי חרס (אוסטרקון) שנחשפה באתר בשנת 2008. הכתובת כתובה בכתב הכנעני אך השפה היא עברית, אי לכך מדובר כנראה בטקסט העברי הקדום ביותר שהתגלה בחפירה ארכיאולוגית. דבר מרתק נוסף הוא העובדה שיש דמיון בין הטקסט הכתוב על החרס ובין הטקסט המקראי. רגע האמת הגיע כאשר החופרים רצו לתארך את האתר ולדעת מתי העיר שנחשפה נוסדה. בחפירה נחשפו עשרה חרצני זיתים מפוחמים בחומה ובחדרים. הם נשלחו לבדיקת פחמן 14 (שיטה לתיארוך גיל של חומרים אורגניים בהסתמך על האיזוטופ פחמן 14) באוניברסיטת אוקספורד. מה רבה הייתה שמחתם של החופרים כאשר התשובות העידו על כך שהעיר של תקופת המקרא בחורבת קיאפה התקיימה בין שנת 1,020 לשנת 980 לפנה"ס, תקופה המיוחסת לזמן שלטונו של דוד, תקופת הממלכה המאוחדת. מדוע עוררו הממצאים רעש גדול? בשנות התשעים העלו מספר חוקרים תהיות באשר לקיומה של ממלכה מאוחדת בראשות דוד ששלטה על שטחים רבים באזורנו. עיקר טענתם הייתה שאין ממצאים של חברה עירונית בממלכת יהודה מהמאה העשירית לפנה"ס, אלא רק של חברה כפרית. מכאן, שאף שדוד היה דמות היסטורית שייסדה שושלת מלוכה, הוא לא היה מלך השולט על ממלכה בעלת ערים מבוצרות, אלא היה מנהיג מקומי, מעין שיח' בדואי או צ'יף מקומי. פרדיגמה זו הוכחה כשגויה עם חשיפתה של העיר המבוצרת חורבת קיאפה שהאופי שלה יהודאי באופן מובהק והיא מתוארכת בבירור לסביבות שנת 1,000 לפנה"ס.

מכאן ואילך ברור שהיו בתקופת דוד המלך ערים מבוצרות ביהודה.

השאלה האחרונה שעליה צריך לענות היא מה שם העיר שנחשפה בחורבת קיאפה? החופרים הציעו את העיר "שעריים" הנזכרת במקרא שלוש פעמים גם בהקשר לסיפורי דוד וקשורה גם לעובדה שנחשפו באתר שני שערים ולא שער אחד כמו ברוב הערים ביהודה. חוקרים אחרים הציעו את "נטעים" וכן את "המעגלה".

העיר שעריים הייתה מוצב גבול קדמי באזור של אלימות וסכסוכי גבול בין ממלכת דוד ובין הפלישתים. המקום נהרס באופן פתאומי תוך 30 שנה כנראה על ידי הפלישתים שבזזו את האתר. הפלישתים לא גרו בערים קטנות ולכן האתר ננטש. נמצאו באתר שתי שכבות יישוב נוספות, מהתקופה ההלניסטית והרומית ולאחר מכן האתר נעזב עד שנת 2007 עת החלו בו החפירות שהובילו לגילויים הארכיאולוגיים המסעירים.

מוזמנים לבקר!!

הם עוד ישובו

בשבועות הקרובים אנו נפרדים באופן זמני ביותר משתי משפחות יקרות: משפחות **שאול וברטמן**.

כל אחת מהן נוסעת לקצה אחר של כדור הארץ למשימות לאומיות חשובות ביותר (וסודיות ביותר). משפחת **שאול** מרחיקה עד אוסטרליה, ומשפחת **ברטמן** מחליפה את שליחינו (משפחת **ויסמן**) בקוסטה ריקה.

משפחות אהובות,

בית ראש צורים מאחל לכן נסיעה טובה, קליטה טובה (אבל לא טובה מדי... ☺) והצלחה רבה בכל המשימות.

ואנו, כאן על ההר הזה, מחכים לשמוע חוויות (בעלי צורים כמובן) ומייחלים שתשובו אלינו בשלום!

בעצם כל אחד מאתנו יכול להיות "מייקר" / יוצר / עושה. לתכנן, לעצב, להרגיש את החומר, להתנסות, לטעות, להתנסות שוב, לפעול על פי הדרכה, להמציא, לשתף, להראות, ללמד, לעזור.

"היכולת להתמקד במחקר, בעיצוב, בהחלטה על חומרים ובמעורבות דרך הידיים –

היא מה שהופכת אותנו למשתתפים ומבדילה אותנו כמעצבי העולם שלנו, לעומת הצרכנים הפסיביים."
(דייל דוהרטי, מי שנחשב ה"אב הרוחני" של תנועת המייקרים העולמית).

הקיץ כבר כאן, וזה בדיוק הזמן לגלות מחדש את החוויה והכיף שבעשייה וביצירה.

לבד, עם בן/בת הזוג, עם הילדים, והילדים של השכנים, עם הקהילה ועם מי שמתאים לכם.

"המייקרים" (Makers) - תת-תרבות הדוחפת את היוצר לעשות את הטוב ביותר מהמינימום האפשרי, מלמדת אותו לאלתר ולהשתמש במה שיש.

לא צריך הרבה כדי להתחיל לעשות. אפשר לשוטט ולסייר קצת במרחבים האמתיים- בחוץ ובבית, לאסוף חומרים ושאריות, לאלתר ולעשות את הכי טוב עם מה שיש.

"בידיים" - אתר אינטרנט המרכז פרויקטים בסגנון "עשה זאת בעצמך",

ומהווה במה לשיתוף ידע ומאגר תוכן מחקרי מעמיק בתחומי הקיימות, על רבדיה השונים.

ממליצה להסתכל באתר "בידיים" - במאמרים ובמדריכים - לקבל רעיונות או השראה ולהתחיל ליצור.

לא מזמן נתקלתי במילה חדשה- **המייקרים**.

אני אוהבת להתקל במילים חדשות, ועוד יותר אוהבת כשיש לי זמן ופניות לגלות אילו עולמות מסתתרים מאחורי אותן מילים.

ביחיד- מייקר (Maker).

אז עכשיו אני בתקופה כזו, שמאפשרת לי לשוטט באינטרנט ולמצוא את הדבר הבא שיגרום לי את הדיגדוג הזה בידים. אתם מכירים את הדיגדוג הזה?

המייקר הוא אדם סקרן, יצירתי ובעל מוח חוקר, שאוהב לעשות דברים בעצמו,

כאשר הוא משתמש לשם כך ביצירות, בידע וביוזמה שלו.

אני משערת שיש הרבה אנשים שאוהבים לעשות וליצור, ועוד הרבה יותר אנשים שגם עשו זאת בעבר. אז מה כל כך מיוחד במילה הזו? בהגדרה המחודשת הזו?

המייקר יכול להיות איש טכנולוגיה, נגר או גנן, מעצב או בנאי, או כל בעל מלאכה או מקצוע אחר.

השוני העיקרי כיום הוא ברמת הפתיחות והשיתוף לעומת שיטת העבודה של המייקר 'הישן'

שהייתה יותר מכוונת לעבודה עצמית, בודדת.

המייקר 'העכשווי' יכול להתבסס גם על הכישרון והיצירתיות שלו, וגם להשתמש בידע ובחכמה ששותפו על ידי מייקרים אחרים.

הכנת ערסל פשוט לילדים

הכנת גירי מדרכה

שולחן בר מהודר

חוט וצעף מבוד טריקו

מסור שרשרת מתקפל

צלו של קיץ

כדי שנלך לישון מוקדם ויהיה לנו כח, ולך זמן, ומחר נקנה?!"

"אני הולכת לקנות ארטיק. מי שלא בא אתי, אין ארוחת ערב בריאה!"

בכלל, פעילות אחרי צהריים עם הילדים בקיץ, היא עניין מאתגר (ב"ה טפו טפו טפו). ליד המרכולית, יש פס צל אחד, שבחלומות הכי טובים שלו לא דמיון, שיצליחו להכנס אליו מדי יום, ב-RUSH HOUR- עשרות אמהות, מאות זאטוטים ו-22 עגלות. ממעוף הציפור, המתקן היחיד בגן הטרקטור, נראה כמו תחנת רכבת מרכז ביום ראשון, ואם זה עם כמבות, אז סיום יום עבודה בנתיבי איילון. אז מה נשאר? הספרייה, שפתוחה בימים א,ג,ה, אבל רק כשהם יוצאים בימים ב,ד,ו. המשחקיה, שברגע שהכנסת לשם יותר משלוש משפחות, מחייבת צוות מד"א זמין באיזור (וזה המקום לברך את טלי והדס על שדרוג הספות במרחב), או פשוט לחזור הביתה, לתעסוקה מבצעת.

את אומרת לעצמך בבוקר, הפעם אני אהיה מתוכננת, ומכריזה בפני הילדים בהתרגשות, ש"היום נעשה בריכה!". כל הבית צוהל (וכמובן, לא מסכים כבר ללכת לגן), לובש חג ("אז אפשר ללכת לגן עם בגד ים? בבקשה!!"), מזמין את כל העולם, אשתו ואמא שלו, ומחפש את הבריכה (שלך תדע איפה דחפנו אותה בשנה שעברה, כשקיוונו שמעכשיו יהיה רק חורף). והנה מגיע הרגע. את אוספת אותם מהמסגרות (כשזו הפעם הראשונה שבה את לא צריכה להתחנן ולגרד אותם מהיצירה בצהרון, כדי שזה לפחות ייראה שהם שמחים לחזור הביתה), אותם ואת כל האחרים ששמעו שיש היום בריכה. הם ממלאים את הבריכה בכל הצעצועים מפלסטיק שיש בבית (אבל אמא, גם נעלי הבית שלי ובובות הפרווה זה מפלסטיק!), מוסיפים קצת מים, ונכנסים בזהירות קרב! (אין צורך להתלבש, שהרי כבר מהבוקר הם עם בגדי ים). ואת מתיישבת עם החברה והעוגיות התורניות מסביב לבריכה, מתכוננת להשלים את כל העניינים

לצפות ממני לכתוב טור משעשע בקיץ, זה כמעט כמו לשיר "צלו של יום קיץ", ולהאמין שיש דבר כזה.

יש כותבים ספציפיים, שאני מדלגת על הטורים/הכתבות שלהם, כי הם כותבים מתוך התמרמרות. הרי משלמים לכם כדי שתבדרו, לא כדי שתדכאו, אז מה נהיה? ועל אף כל האמור, אשר יגורתי בא לי (אפילו שלא בא לי), והנה אני עומדת בפתחו של הטור הממורמר הראשון שלי (הייתי רוצה לקוות שגם האחרון, אבל הקיץ רק התחיל...). אך באו נודה על האמת, היות ולא משלמים לי, יש לי את כל הפריבילגיה בעולם לדכא אתכם!

ולמה זה חייב להיות ככה? כי את החומרים שלי, אני שואבת מהחיים. עכשיו, קחו כל סיטואציה משעשעת שאתם נתקלים בה בחיי היום יום, שימו אותה ב-35 מעלות (בצל, של יום קיץ), ובאותו רגע היא מאבדת את הפאנץ' שלה, או שהפאנץ' מתקיים, אבל אתם מאבדים את ההכרה. קחו כל small talk אקראי, עם פוטנציאל אדיר לעומק ותוכן שלא נשמעו כמותם עדיין (שהרי זה מה שקורה לי מדי יום ביומו, אלופת מינגלינג שכמוני), מקמו אותו בשבילי היישוב (או בשבילי החינוך, איפה שיש לכם הנחה יותר גדולה), החל מסוף יוני, והוא לרוב ישמע ככה:

"וואי, איך חם היום?"

"לגמרי!!"

בתחילת הקיץ (אזור אדר ככה, ולמתקשים - אז בעברי זה מרץ), מלאת עקרונות כרימון, אני מכריזה בפני ילדי "ארטיק אחד בשבוע!" ובאמת במשך שבוע שלם, אני עומדת בזה יפה. אבל אז מגיע הקיץ, והתמונה משתנה:

"אמא, אולי נלך לגן הקוסקוס הסינטיטי?"

"אבל חמודים, חם עכשיו, אולי נלך לקנות ארטיק?"

"אבל אמא, קנינו כבר אתמול, וזה אחד בשבוע..."

"לא להתחצף! אמא יודעת מה טוב בשבילכם!"

"אז אמא, אולי נלך קודם לגן השעשועים, נעשה קצת פעילות פיזית, אחרי שישבנו כל היום בגן, ננשום קצת את הטבע, נתרועע עם חברים ונוציא אנרגיות,

שמשאירה טעם של עוד (אשמח לשמוע הצעות),
ושאפילו שכל השכלתי מונה רק את תחומי הקולנוע
והחינוך, תוכלו להתקיל אותי בכל שעה משעות היום
במהלך השבת, ואדע לחשב לכם כמה זה עד צאת
שבת.

ולסיום, היות ובתוך תוכי ובתוכי הבית הממוזג, אני
אדם אופטימי במהותי, כן הייתי רוצה למצוא איזו
נקודה לזכותו של הקיץ, אבל בדיוק נגמרה לי
ההקצבה של המילים לטור... כמה חבל... נו, שוין,
נשמור את זה לטור הבא, בלי נדר שבת קיץ, נגעי
בקרחון חי.

נ.ב.

מוזמנים לשלוח אלי נקודות חיוביות על הקיץ, כדי
שאוכל לקטול אותן בגליון הבא.

שאיכשהו לא עלו ב- small talk הלוהט של הבוקר,
כשלא עוברות שלוש דקות מיריית הפתיחה של צינור
המים, עד שנשמעת הילדה הראשונה "אמא, אפשר
מגבת? אני לא רוצה בריכה יותר. את יכולה להכין לנו
פנקייק? וסרט? ואפשר גואש? בארגז חול? אני צמאה,
לסלט" (כן, זו עדיין אותה ילדה. לא טעיתי בפיסוק).
שלא לדבר על שבתות הקיץ, בהן הילדים מחליטים
ש"זה היום, עשה ה', נגילה ונשמחה בו, ונתחיל אותו
בשש בבוקר, כי הזמן רץ והמלאכה מרובה". "אה...
אסור לעשות מלאכה? טוב. נמצא דרך להעסיק את
עצמנו!" "אבבבבבבא, משעמם לי! אפשר ללכת
ליונתן?" "אז מה אם שש בבוקר, אולי הם ערים?
אני יכולה ללכת לבדוק?". בדרך כלל אני מאוד
אוהבת את השבת אבל אני מודה שעוד לא לגמרי
מצאתי את הנוסחה האידאלית לשבת קיצית מענגת,

אנה אפנה? לאן השמיניסטים שלנו הולכים שנה הבאה??

ביינישים

רועי קרמר - ישיבת יפו

בועז כהן - ישיבת עתניאל

אלדד שוסהיים - ישיבת קריית שמונה

לא סגור על עצמו נכון ל- 26.6

אופק שכטר-????????? ישיבת אולגה אולי??

שירות לאומי

אופק טבול - העברת שיעורי יהדות בבתי ספר באילת

שירה פישמן - מדריכת טיולים בלטים – טבע נגיש לכולם

איילת מדר - משפחתון במבשרת ציון

דבורה אוישי - מעון לתינוקות חירשים בירושלים

טיול נוער – קיץ ה'תשע"ו

שבתאי הנהג: "לא, לא, לא, אני לא מוכן שתעשו את זה. אתם תגיעו רטובים".

סוסיאתים: לסובב כובע של סוסיא.

סימי: "הבאתי שמפו להתקלח בקיאקים..."

סימון: הטחינה שהכנתי.

יוסף: התלונות של איתן.

קשת: קניות לטיול עם סימון ואיתן ברמי לוי.....

חדר מצב: "יש עומס חום אתם לא יכולים לצאת למסלול"

ניצן: "מותר לעזור בקיאקים, זה פיקוח נפש"

שיראל: "היא הולכת בדרכים...."

עודד: "בעיקרון כן אבל לא"

קרמר: "יוסף יש לך כבשה על הראש"

מנהג מגונה מהטיול

יותם: "דיי לא נכון!!! באמת?????"

איתן: "מה עושים עכשיו בטיול???"

שחר: "טוב, עושים הצבעה".

משהו שהיה מיותר

העובדים במנגו: פריחות מהקטיף.

בנים: חולצות שהוצאנו סגולות על גבול הוורודות.

אנונימי מהנוער: ההדרכה על הר בנטל ☺.

משפט מהטיול

יוסף: "בוקר טוב יהודים. בוקר טוב צה"ל"

קשת: "די באמתתת, לא נכון!!!"

אסף: "מה מה מאיפה התנופה?? מה היא"

יורה כדורי פינג פונג?"

פדיחה מהטיול

הנהג: "אל תעלו רטובים!!!" ענבר: "אתה יכול לכבות את המזגן? קר לנו כולם רטובים"

צאלה: "מחכה לפתק סליחה ממישהו על מעשה לא יאה בטיול....."

הנוער: "2 תאילנדים הצטרפו אלינו לקיאקים..."

משפטי הורים על הנוער

מנהג מגונה של טל: "עושה גרפסים"

משהו שלא יודעים על אליאב: "הוא ילד טוב"

משהו שלא יודעים על איתן: "ילד רגיש"

מנהג מגונה של קשת: "נרדמת בכל מקום בכל מצב"

משהו שלא יודעים על עודד: "בתוך תוכו הוא ילד מסודר".

טיול נוער קיץ תשע"ו!

